

korte Rejser. Skal der derfor være Tale om at faa mere ind, maa jeg finde det mere korrekt, at man gik tilbage fra dette Rabatsystem, forhøjede Prisen for de længere Rejser og lod Forholdene blive for de kortere Rejser, som de ere. Jeg er overbevist om, at det i al Almindelighed vil vække mere Tilfredshed i Befolkningen. Det er nemlig en Kendsgerning, at rundt om ude paa Landet, hvor jeg har talt med Befolkningen, er det navnlig det, der vækker Utilfredshed, at det er Prisen paa de korte Rejser, som skal forhøjes. Jeg vil derfor henstille til det kommende Udvalg og ogsaa til den højtærede Trafikminister, om Indtægtsforøgelsen ikke kunde tages paa de længere Rejser i Stedet for paa de kortere.

Carl Hansen (Præstø Amts 5te Valgkreds): Jeg skal først tillade mig et Par Bemærkninger til den højtærede Forsvarsminister, der jo i Dag ikke kan være til Stede. Men da jeg forleden Dag havde Ordet, gjorde jeg en Henstilling til den højtærede Minister om at sørge for, at det Forhold, som hidtil havde bestaaet med Hensyn til Besættelsen af Arrestforvarerembeder ude paa Landet, kunde blive hævet. Den højtærede Minister svarede jo i nogen Maade velvilligt. I hvert Fald udtalte han, at det ikke var noget stort Spørgsmaal, og at han ikke vilde sætte meget ind paa at bevare dette Forhold; men da han stod som Militæretaternes Talsmand her i Salen, var det ganske naturligt, at han maatte i hvert Fald til en vis Grad holde paa de Forrettigheder, disse Etater hidtil have haft.

Jeg kan selvfølgelig godt se, at saaledes maa det være. Jeg kan ogsaa være enig med den højtærede Minister i, at de Mænd, som have Fortrinsret til at komme ind i disse Stillinger, ogsaa, i alt Fald for en stor Dels Vedkommende, have Kvalifikationer til at varetage disse Hverv. I gamle Dage var det ganske vist saaledes, at naar man skulde have en ny Arrestforvarer eller en Mand i en lignende Stilling, sagde man: Naa, skulle vi nu have en fortrukken Underofficer? Jeg tror ikke, det skulde tages saa bogstaveligt, men det var et Udtryk for den Modvillie, man nærede mod den Ordning, jeg her har paatalt. Med Hensyn til de Besættelser, jeg i de senere Aar har kendt, maa jeg sige, at Krigsministeriet har vist overmaade stort Hensyn i Retning af at skikke de bedst mulige Mænd ud i disse Pladser. Det kan siges, at det er en Fordel at have en saa-

dan Retræteplads for Hærens Underofficerer, og at de ogsaa egne sig dertil. Men jeg maa gøre opmærksom paa, at som Forholdene ere i Amterne, have vi udmærket kvalificerede Mænd i vore Politibetjente, og at man gerne ønsker at skaffe disse Mænd Retrætepladser i deres ældre Aar, naar de ikke længere kunne varetage den besværlige Landpolititjeneste, det vil vel ogsaa enhver finde rimeligt. Naar man afvejer disse to Hensyn mod hinanden, tror jeg, (det militære maa vige, og jeg vil atter rette en Henstilling, en indstændig Opfordring til det Udvalg, der bliver nedsat, om at søge at faa det Forhold ordnet i den Retning, jeg har angivet.

Det ærede Medlem for Nykøbing paa Falster (Valdemar Olsen) gjorde nogle Bemærkninger til mig forleden i Anledning af mine Udtalelser i Lørdags. Han bestred ganske vist ikke Berettigelsen af min Anke over, at han havde brugt Begrebet „Sulteløn“ i Forbindelse med de lavest lønnede Funktionærer. Han bestred, at mit Tal, 1000 Kr., var rigtigt. Naa, det kan man jo strides om; men jeg gør dog opmærksom paa, at det ærede Medlem ikke regnede Uniformsgodtgørelsen med, og den er dog ogsaa noget værd, og tager man den med, kommer man op over de 900 Kr., som det ærede Medlem vilde gaa ind paa. Det ærede Medlem ved jo ogsaa, at alle disse Stillinger give Anledning til nogle ekstraordinære Indtægter, som komme dem til gode i deres Livsforhold; men jeg skal ikke regne med dem her, da man ikke har regnet med dem ved Lønansættelserne.

Det ærede Medlem henviste til et Eksempel, som han havde anført her fra København. Jeg maa sige til det ærede Medlem, at det ser meget paalideligt ud, men at det dog har den Fejl, at det er konstrueret. Det ærede Medlem nævnte en Jernbanemand, saa vidt jeg erindrer, som var Enkemand med 4 smaa Børn og skulde klare sig med 900 Kr. om Aaret. Men Forudsætningen er ikke rigtig. En Jernbanemand kan ikke forudsættes at være Enkemand og have 4 Børn i den Alder, hvor han endnu staar paa lavest Lønning. Han maa have oppebaaret det første, rimeligvis ogsaa det andet, kanske ogsaa det tredje Lønningstillæg. I alt Fald kan man ikke indrette Lovgivningen paa saadanne Undtagelsestilfælde. En Embedslønning gælder for normale Forhold, og en Mand, der er bleven Enkemand og har 4 smaa Børn, vil altid have vanskeligt ved at klare sig, selv med en rigeligere Lønning. Derfor siger jeg, at dette Eks-